

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **P. T. B. T.**, narozené dne X, státní příslušnost X, v ČR bytem X, v řízení zastoupené Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2017, č.j. MV-37218/SO/2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5.6.2017, č.j. MV-37218/SO/2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13.2.2017, č.j. OAM-3287-16/TP-2016 o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, když nebylo prokázáno, že účastnice řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, za zcela nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně namítla, že výzva správního orgánu I. stupně ze dne 2.8.2016 k doložení listinného podkladu, kterým by žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

prokázala postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., byla zcela neurčitá a nebylo z ní jasné, jaký konkrétní doklad po ní správní orgán požaduje. Žalobkyně tvrdí, že poskytla správnímu orgánu veškerou nezbytnou součinnost.

Žalobkyně dále namítla, že správní orgán neprovedl s její osobou ani s její dcerou účastnický výslech za účelem zjištění skutečného stavu věci a že správní orgán nejednal s dcerou žalobkyně jako s účastnicí řízení, ačkoli s ní jako s účastnicí jednat měl, neboť neudělením trvalého pobytu žalobkyně bylo zasaženo rovněž právo její dcery, se kterou se žalobkyně slučovala.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a poukázal na to, že žalobkyni v průběhu správního řízení správní orgán prvního stupně vyzval k doložení dokladů, jimiž účastnice řízení prokáže, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V této výzvě byla dle názoru žalovaného žalobkyně řádně a srozumitelně poučena, jakým způsobem má vytýkané vady žádosti odstranit za současného poučení o následcích nedoložení dokladů v určené lhůtě. Opakovaná výzva by tak dle názoru žalovaného byla nadstandardním poučením žalobkyně. Žalovaný dále uvedl, že provedení výslechu žalobkyně a její dcery by bylo nadbytečné, neboť žalobkyni byl dán dostatečný prostor k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nicméně žalobkyně k těmto neměla jakýchkoli námitek. Žalovaný dodal, že v tomto případě byl skutkový stav věci zjištěn spolehlivě, proto ani nebylo nutné přistoupit k ústnímu jednání. K žalobní námitce, že správní orgán prvního stupně pochybil, když dceru žalobkyně nepřibral do řízení jako účastnici řízení, žalovaný uvedl, že dcera žalobkyně účastnicí řízení nebyla, neboť netvoří společenství práv či povinností s žalobkyní.

Ve smyslu ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, soud rozhodl o věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaný výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu soudu nedoručila ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že žalobkyně podala dne 2.3.2016 na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ke své žádosti doložila cestovní pas platný do 11.1.2022, občanský průkaz dcery žalobkyně, paní H. K. T. („dcera žalobkyně“), rodný list dcery žalobkyně, listinu o nabytí státního občanství České republiky dcery žalobkyně a její potvrzení o studiu ze dne 17.2.2016 vydané Institutem jazykového vzdělání, s.r.o. potvrzující studentský status dcery žalobkyně v roce 2015/2016.

Dne 2.8.2016 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti, tedy k doložení dokladů, kterými by prokázala postavení rodinného příslušníka ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Zároveň byla vyzvána k případnému navržení důkazů za účelem prokázání naplnění podmínek dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni byla poskytnuta lhůta 20 dnů a současně byla žalobkyně poučena o následcích nedoložení požadovaných dokladů. Žalobkyně dne 10.8.2016 ke své žádosti doložila rodný list dcery

žalobkyně a potvrzení o jejím studiu pro školení rok 2015/16. Dne 12.10.2016 se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí.

O žádosti žalobkyně rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 13.2.2017, č.j. OAM-3287-16/TP-2016 tak, že žádost žalobkyně zamítl. Správní orgán I. stupně nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. K dosavadnímu pobytu žalobkyně na území ČR konstatoval, že zde pobývala na základě víza k pobytu nad 90 za účelem sloučení rodiny s platností od 4.8.2003 do 2.8.2004, od 3.8.2004 do 2.8.2005 zde pak pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Následně území ČR opustila a dne 9.5.2007 podala novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu občana 3. státu prostřednictvím zastupitelského úřadu, přičemž povolení jí bylo vydáno s platností 25.7.2007 – 25.7.2009. Následně v ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „rodinný“ s platností 26.7.2009 – 25.7.2014. Dne 30.10.2014 jí byl, na základě její žádosti ze dne 3.7.2014 o změnu účelu pobytu, povolen dlouhodobý pobyt za účelem „podnikání-OSVČ“ s platností 26.11.2014 – 25.11.2016. Po té správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU, neboť není manželem občana EU, nýbrž jeho rodičem, přičemž dcera žalobkyně, tedy občanka EU, je starší 21 let. Žalobkyně sama je rovněž starší 21 let, a je tak vyloučeno, aby byla rodinnou příslušnicí občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dále dospěl k závěru, že žalobkyně sice je předkem občana EU (dcery žalobkyně), avšak ze všech doložených podkladů plyne, že žalobkyně není z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na její výživě nebo jiné nutné péči, ani tomu tak nebylo bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měla povolen pobyt. Správní orgán I. stupně totiž zjistil, že žalobkyně byla od 9.6.2014 do 25.11.2016 držitelkou živnostenského oprávnění, shodně pak je držitelem živnostenského oprávnění její manžel. Naopak dcera žalobkyně je studentkou a je tak vyloučeno, že by byla žalobkyně svojí dcerou vyživována jako nezaopatřená osoba. Žalobkyně rovněž netvrdila ani nedoložila, že by byla na výživě své dcery či na jiné nutné péči závislá. Dle názoru správního orgánu I. stupně ani nelze hovořit o tom, že by žalobkyně mohla být na výživě dcery závislá před vstupem do země, neboť v ČR pobývá nepřetržitě nejméně od roku 2007, kdy její dceři bylo 13 let. Správní orgán I. stupně se blíže nezabýval možné naplnění podmínky uvedené v ust. § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně je rodičem občana EU a je tak nutné ji považovat za příbuzného uvedeného v odstavci 1 písm. d), ustanovení § 15a odst. 2 písm. a) tak na žalobkyni dle správního orgánu I. stupně nedopadá. Pro úplnost správní orgán I. stupně uzavřel, že na žalobkyni nelze vztáhnout ani ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení je aplikovatelné jen na partnerské vztahy. Správní orgán uzavřel, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců byla rodinným příslušníkem občana Evropské unie, zletilé dcery H. K. T., zejména proto, že žádným způsobem neprokázala splnění podmínek předmětného ustanovení.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra potvrdil. Poté, co shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval právní úpravu, dle které postupoval, poukázal na to, že žalobkyně byla vyzvána správním orgánem prvního stupně k doložení dokladu, jímž prokáže, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu

cizinců. Dle žalovaného správní orgán I. stupně správně posoudil, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana České republiky ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. a) – c) zákona o pobytu cizinců vzhledem k povaze příbuzenského vztahu, kdy žalobkyně není manželem občana EU, ani rodičem občana EU mladšího 21 let, a rovněž vzhledem ke svému věku (žalobkyně není potomkem mladším 21 let). Současně žalobkyně nespadá ani do skupiny uvedené v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť nedoložila žádný doklad, kterým by prokázala, že je závislá na výživě nebo jiné nutné péči občana EU. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobkyně nedoložila žádný doklad, kterým by prokázala, že žila před vstupem na území se svojí dcerou ve společné domácnosti, nebo že je závislá na výživě nebo nutné péči poskytované její dcerou, jakož ani nedoložila lékařskou zprávu, která by dokládala, že se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sama postarat bez osobní péče své dcery (v odvolacím řízení žalobkyně doložila pouze nové potvrzení o studiu své dcery pro rok 2016/2017). Dle žalovaného nepochybil správní orgán I. stupně, pokud dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť ten se týká pouze partnerských vztahů. K odvolací námitce žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně byla řádně vyzvána k prokázání tvrzeného postavení rodinného příslušníka občana EU, a to výzvou ze dne 2.8.2016, nicméně ve stanovené lhůtě nepředložila žádné doklady věrohodným způsobem prokazující tuto skutečnost.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních návrhů, kterým je vázán (viz ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.r.s.), přičemž vycházel z právního a skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou vznesla žalobkyně v podané žalobě, neboť shledal-li by ji úspěšnou, již jen z tohoto důvodu by napadené rozhodnutí muselo být zrušeno a byl by vyloučen jeho přezkum v rozsahu věcných námitek.

Na tomto místě je třeba uvést, že správní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové. Ty vycházejí z ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb. a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody přitom musí být jasné a přesvědčivé.

Dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. je v odůvodnění správního orgánu nutno uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, č.j. 6A 48/92-23). Z ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu se podává, že správní orgán hodnotí „*podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*“.

V projednávané věci žalovaný pravidla obsažená v citovaných ustanoveních § 68 odst. 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, dodržel, když dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil své závěry, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí, a soud tedy rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal.

Následně se soud zabýval k žalobním námitkám žalobkyně posouzením toho, zda žalobkyně splnila podmínky ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně podala dne 2.3.2016 na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ke své žádosti doložila cestovní pas platný do 11.1.2022, občanský průkaz dcery žalobkyně, paní H. K. T. („dcera žalobkyně“), rodný list dcery žalobkyně, listinu o nabytí státního občanství České republiky dcery žalobkyně a její potvrzení o studiu ze dne 17.2.2016 vydané Institutem jazykového vzdělání, s.r.o. potvrzující studentský status dcery žalobkyně v roce 2015/2016. Z toho žalovaný dovodil, že důvodem žádosti je soužití žalobkyně s dcerou H. K. T. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně je matkou H. K. T. a že se tedy se u žalobkyně a občana EU jedná o vztah matka-dcera.

Skutečností podstatnou pro posouzení důvodnosti podané žaloby je, zda žalobkyně splnila podmínku uvedenou v § 87h odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy zda předložila doklad osvědčující skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na základě něhož by jí mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu. K předložení tohoto dokladu byla žalobkyně vyzvána.

Aby žalobkyně mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců, musela by splnit podmínky uvedené v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
- c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
- d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

Podle odstavce 2 se za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo
- b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h.

Podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.

Soud má v dané věci za to, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu § 15a zákona o pobytu cizinců, když po provedeném dokazování dospěly k závěru, že žalobkyně není ani manželkou občana EU, ani rodičem občana EU mladšího 21 let (její dceři, občance EU bylo 23 let), ani potomkem mladším 21 let. Správní orgány obou stupňů současně přesvědčivě vyložily, proč žalobkyně nesplňuje ani podmínku uvedenou v ust. § 15a odst. 1 písm. d) jmenovaného zákona, tedy že žalobkyně neprokázala závislost na výživě nebo jiné nutné péči poskytované její dcerou jako občankou EU s ohledem na to, že žalobkyně disponuje živnostenským oprávněním, zatímco její dcera je studentkou střední školy. Správní orgány se rovněž náležitě zabývaly tím, zda u žalobkyně nejde o případ závislosti na výživě poskytované občanem EU bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem nebo ve kterém měl povolen pobyt, přičemž dospěly k závěru, že žalobkyně pobývá na území ČR minimálně od roku 2007, zatímco její dcera získala české občanství až v roce 2014 a výše uvedená podmínka tak nemůže být naplněna. Soud se tak zcela ztotožňuje s posouzením naplnění podmínek ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak jej provedly správní orgány obou stupňů.

Pokud jde o naplnění podmínek ust. § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, soud rovněž neshledal žádné pochybení na závěru správních orgánů obou stupňů o tom, že žalobkyně netvrdila ani neprokázala, že by z důvodu nepříznivého zdravotního stavu byla závislá na osobní péči své dcery. Rovněž je zřejmé, že v případě žalobkyně a její dcery nejde o partnerský vztah a pokud jde o podmínky ust. § 15a odst. 2 písm. a) body 1. a 2., učinily správní orgány shodný závěr jako při posouzení naplnění ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Takovému postupu rovněž není co vytknout. Z uvedeného je patrné, že se správní orgány otázkou splnění podmínek uvedených v § 87h odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců podrobně zabývaly a závěr zcela odpovídá skutkovému stavu, který byl zjištěn v průběhu správního řízení.

Jak soud již výše uvedl, tvrzení žalobkyně, že je matkou H. K. T. správní orgány nezpochybňují, je však nutné aby žalobkyně splnila výše uvedené podmínky, což neprokázala. Žalobkyně dochází z nesprávnému závěru, že splnění podmínek prokázala předložením rodného listu dcery. Tím ale pouze prokázala mezi účastníky nespornou skutečnost, že je matkou H. K. T., nikoli, že je matkou rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně zejména namítá, že výzva správního orgánu I. stupně ze dne 2.8.2016 k doložení listinného dokladu, kterým by žalobkyně prokázala postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, byla formulována zcela neurčitě a žalobkyni tak na jejím základě nemohlo být zřejmé, jaký konkrétní doklad po ní správní orgán požaduje.

Jak soud již výše uvedl, žalobkyně ve své žádosti tvrdila, že je rodinnou příslušnicí své dcery H. K. T., narozené dne X, avšak na podporu svého tvrzení doložila pouze rodný list dcery, potvrzení o studiu pro školní rok 2015/2016 a následně pro školní rok 2016/2017, a potvrzení o nabytí státního občanství České republiky dcery žalobkyně ze dne 4.4.2014. Těmito listinami ale žalobkyně neprokázala své tvrzení o tom, že je rodinnou příslušnicí občana EU. Za této situace správní orgán zcela v souladu se zákonem vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti a ve výzvě žalobkyni poučil, že její žádost neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Konkrétně žalobkyni poučil právě o tom, že k její žádosti nebyl přiložen doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ve výzvě citoval příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců a současně upozornil žalobkyni, že doklady, které dosud předložila, nejsou doklady o tom, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Současně byla žalobkyně vyzvána k případnému navrhnutí provedení důkazů za účelem prokázání podmínek ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla rovněž poučena o následcích nesplnění výzvy ve lhůtě 20 dnů. Z obsahu citované výzvy je tedy patrné, že žalobkyně byla správním orgánem I. stupně zcela konkrétně poučena o tom, v čem spočívají vady její žádosti, i o tom, jakým konkrétním způsobem má žalobkyně tyto vady odstranit. Shodně pak byla poučena o následcích nesplnění výzvy. Skutečnost, že žalobkyni nebyl předložen seznam konkrétních dokumentů, které měla k žádosti předložit, nelze považovat za pochybení správního orgánu, naopak tento postup odpovídá tomu, že žadatel může předložit jakýkoli doklad, kterým prokáže naplnění některé z podmínek ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobkyně, že jí z výzvy k odstranění vad nemohlo být zřejmé, jaký konkrétní doklad má doložit, proto není důvodná.

Žalobkyně dále vytýká správním orgánům, že s ní ani s její dcerou neprovedly účastnický výslech. S touto námitkou souvisí i námitka, že žalovaný nepřibral dceru žalobkyně do řízení jako účastnici.

Vzhledem k absenci právní úpravy účastníků řízení v zákoně o pobytu cizinců postupuje při posouzení účastenství v řízení správní orgán podle ustanovení správního řádu. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, *účastníky řízení jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu*. Podle druhého odstavce téhož ustanovení, (...)

účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

První odstavec výše zmíněného ustanovení definuje tzv. hlavní účastníky. Tímto účastníkem byla v řízení o povolení k trvalému pobytu na území České republiky pouze žalobkyně. Odstavec druhý pak hovoří o tzv. vedlejších účastnících. Jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 77/2009-69, „*toto ustanovení však předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech či povinnostech.*“ V tomto případě bylo předmětem řízení právo trvalého pobytu žalobkyně na území České republiky, přičemž rozhodnutím ve věci nedojde ke změně práva pobytu na území ČR v případě dcery žalobkyně. Práva dcery žalobkyně tedy nejsou předmětným řízením přímo dotčena, a tudíž jí nesvědčí ani účastenství podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu. V případě dcery žalobkyně mohlo dojít nanejvýš k dotčení nepřímému. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozhodnutí uvedl, že „*z hlediska podmínek obou forem účastenství není rozhodující, zda je rodinný vztah skutečný či pouze předstíraný či zcela formální, ale to, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem.*“ Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán postupoval v souladu s výše zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou. Vzhledem k tomu, že správní orgán dospěl ke správnému závěru, že dcera žalobkyně nebyla účastníkem správního řízení, není důvodná ani žalobní námitka, ve které žalobkyně vytýká žalovanému, že neprovedl účastnický výslech dcery žalobkyně.

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že žalovaný neprovedl účastnický výslech žalobkyně za účelem zjištění skutečného stavu věci. Přitom soud vycházel z ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. V rozsudku ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013 - 25, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že i o důkazním prostředku výslechu účastníka řízení dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*platí, že správní orgán není důkazními návrhy vázán a rozhodne, jaké důkazy provede v rozsahu potřebném ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu)*“ (obdobně též rozsudek č. j. 6 As 147/2013 - 29).

Žalobkyně ale přes výzvu správního orgánu I. stupně neučinila žádný důkazní návrh, tedy ani návrh účastnického výslechu, a to za situace, kdy správní orgány obou stupňů shledaly stav věci za dostatečně zjištěný, aniž by tedy podle nich bylo třeba provádět další důkazy. Tento důkaz by měl své opodstatnění například za situace, kdy by rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci nebylo možné zjistit jiným způsobem. Tato situace ale v projednávané věci nenastala, když žalobkyně měla dostatečný prostor pro to, aby prokázala naplnění podmínek ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Bylo pouze v její dispozici, jaké důkazy k prokázání tvrzení o tom, že je rodinným příslušníkem občana EU správnímu orgánu navrhne. Soud považuje za nutné zdůraznit, že výslech účastníka ve správním řízení má zvláštní povahu a jeho použitelnost je značně omezená. Ke

skutkovým a právním otázkám věci se účastník správního řízení vyjadřuje především svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém jeho průběhu (srov. § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, podle něhož mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení), nikoli prostřednictvím účastnického výsledku jako formalizovaného důkazního prostředku. Účastnická výpověď není totiž ve své podstatě ničím jiným než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka. Ani tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a to ani na výzvu správního orgánu, a nesplnila tak podmínky uvedené v § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. srpna 2018

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu